

**DE MANNEN
DIE VOORAAN
STAAN**

YOERI KIEVITS

**DE MANNEN
DIE VOORAAN
STAAN**

JUST
PUBLISHERS

Auteur: Yoeri Kievits

Copyright ©2013: Yoeri Kievits / Just Publishers B.V.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Just Publishers BV.

No part of this book maybe reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm, digital files or any other means, without written permission from Just Publishers BV.

Omslagfoto en foto's middenkatern: Brandon Baan
Opmaak: Studio Spade, Voorthuizen

ISBN 97890 8975 2741

NUR: 402

WWW.JUSTPUBLISHERS.NL

INHOUD

- Woord vooraf 7
- Te gast bij Pauw & Witteman 12
- Midden Noord voor het leven 24
- Hoe dichter bij Dordt, hoe gekker het wordt 44
- De trots van Nijmegen 54
- Utrecht Hooligans Forever 69
- Vak S, jaren tachtig 82
- Deventer Hooligans 109
- Rooie Marck (R.I.P. 1959-2013): veertig jaar trouwe dienst 122
- Harde jongens met een zachte g 132
- Casual Firm Sittard 143
- Fiets en de Sparta Youth Crew 156
- Z-side, de trots van het noorden 168
- Alle ellende op een rijtje 183
- East Side is the glory 195
- The Inter City Firm 214
- Oorlog, voor nu en altijd: the boys from the capital 238
- FIIR, La Familia 244
- Woord van dank 267

WOORD VOORAF

Vanaf ons allereerste, onwennige contact en de verbazing en af en toe ontzetting waarmee we de rauwe, ongepolijste verhalen van Yoeri Kievits lazen, tot en met de officiële verschijning van zijn boek *Rotterdam Hooligan*: niets verliep ook maar enigszins ‘normaal’ – hoewel we ook naar de betekenis van dat woord anders zijn gaan kijken.

Het was de tegenstrijdigheid die ons het meest opviel. Yoeri Kievits: een slimme, hard werkende, liefdevolle vader, geroerd door leed onder zijn kameraden. Aan de andere kant bleek Yoeri Kievits een keiharde vechtmachine die bereid is voor zijn club, zijn stad en zijn kameraden alles op te geven, mocht dat nodig zijn.

Verbazing en verwondering waren onze meest voorkomende emoties. Over de onbekende hooliganwereld waarin we een kijkje konden nemen, de afwijkende normen en waarden, de diepe gevoelens – zowel liefde voor de eigen club als haat voor de ‘vijand’ – maar ook de vriendschap en liefde als het erom ging elkaar te helpen.

Het doet wat met je als je in een theater zit voor de boeklancering, omgeven door vijfhonderd uitzinnige, deurbrede, zwaar getatoeëerde en volgens justitie levensgevaarlijke hooligans. Mannen en jongens die vanuit hun tenen en met hun hele ziel ‘Hand in hand kameraden’ zingen, brullen, uitschreeuwen.

Of als je ziet hoe die spijkerharde beulen staan te snikken wanneer hun hooligan van het eerste uur Rooie Marck, bijna letterlijk op zijn sterfbed, in het Feyenoord-stadion wordt geëerd door *zijn* jongens,

zijn harde kern. Lees het ontroerende verhaal hierover in dit boek; knappe kerel die het droog houdt.

Rotterdam Hooligan was en is een spraakmakend boek. Sommige vooroordelen over de *hoolies* werden wellicht keihard bevestigd, andere werden juist weer ontkracht. Maar boven alles: dankzij *Rotterdam Hooligan* kregen de hooligans een gezicht, een ziel. En ze bleken een subcultuur te vormen, een gesloten groepering met haar eigen normen en waarden. Die intrigeerden, temeer omdat ze zo lang verborgen waren gebleven.

De Nederlandse plus de Belgische media buitelden over elkaar heen: iedereen wilde een stukje Yoeri en een stukje hooligan hebben. Gedragsdeskundigen smulden van het boek, bij discussieprogramma's stond de telefoon roodgloeiend en – uiteraard – waren de 'foei's' en opgeheven vingertjes niet van de lucht. Maar in alle kritieken bleef een aantal woorden terugkomen. Open. Eerlijk. Onopgesmukt. En: fascinerend, boeiend, onvoorwaardelijk...

'Een onthutsend beeld van een leven waarin onvoorwaardelijke kameeradschap en geweld de hoofdrol spelen (...) die Kievits kan zeker schrijven: hard en schokkend. Daar horen we vast nog meer van.' – Elsevier Magazine

Dat schreef *Elsevier Magazine* dus, een vooraanstaand blad dat nergens doekjes om windt. En inderdaad: Yoeri was nog lang niet uitverteld en uitgeschreven. Want 'wij', de 'normale' mensen, weten nog zoveel niet van die mysterieuze samenleving van de harde kern. Van Feyenoord, maar ook van hooligans in het algemeen.

In dit vervolg, *De mannen die vooraan staan*, gaat auteur Yoeri Kievits langs bekende en minder bekende 'firms', hooliganorganisaties, in Nederland, België en Engeland. En dat levert ook weer bijzondere verhalen op. Gekoppeld aan meerdere eigen ervaringen biedt dit boek

opnieuw een inkijk in een wereld die normaliter voor niet-ingewijden gesloten blijft. En ook heel bijzonder: de auteur wijdt in dit boek een hoofdstuk aan het fenomeen dat voor niemand anders dan de 010- en 020-*hoolies* te begrijpen is: de diepe, allesverslindende haat onderling. Ironisch genoeg komt in dit hoofdstuk aan de orde waarom het hoofdstuk ‘Interview met de F-side’ er nooit zal komen...

In het ‘Woord vooraf’ bij *Rotterdam Hooligan* zeiden wij het ook al: de hooligans bestaan al lang en zijn niet meer weg te denken – ook niet als we hun geen aandacht geven. *De mannen die vooraan staan* zal nog meer inzicht geven in hun wereld, maar ook weer verbazing en ontzetting genereren. Een bijzonder boek, over een bijzondere subcultuur.

De uitgever

BELANGRIJKE MEDEDELING
OVER HET FOTOMATERIAAL

Hoewel de kwaliteit van de in dit boek opgenomen foto's sterk wisselt, hebben we gemeend, vanwege de authenticiteit, deze foto's, vaak genomen met papieren camera's, prehistorische mobieltjes en andere wegwerpapparatuur, toch op te moeten nemen.

**DE MANNEN
DIE VOORAAN
STAAN**

TE GAST BIJ PAUW & WITTEMAN

Ik sta voor de spiegel en kijk mezelf strak aan. Vandaag, 22 november 2012, is een belangrijke dag. Ik maak vanavond mijn opwachting bij *Pauw & Witteman*. Ik ga daar praten over mijn boek en de Rotterdamse hooligans. Volgens velen is *P&W* zo'n beetje het lastigste praatprogramma dat je kunt treffen op de Nederlandse televisie. Keiharde ondervragingen, op het scherpst van de snede, door twee intelligente kerels. En misschien nog wel scherper, met zo'n camera erbij in een live-uitzending, en veel moeilijker te misleiden dan de rechercheurs die mij bij menig verhoor met hun vragen in het nauw probeerden te drijven. Ik moet mezelf vanavond neerzetten, mijn jongens goed vertegenwoordigen, zodat de kijkers begrijpen wat wij *hoolies* denken, voelen en doen. Het is spannend, verantwoordelijk, maar ik weet dat ik het kan. Mede door het leven dat ik tot nu toe heb geleid. Het moeten presteren in een groep, het overwicht dat ik vaak heb. Mijn 'bekkie' heb ik bij me, zoals we in Rotterdam zeggen. In normale omstandigheden, als ze me niet gek maken, kan ik koel, analytisch en snel antwoorden, gevat zijn.

Ik kijk opnieuw in de spiegel. Probeer te focussen. Tijd om mezelf op te peppen. Laat je niet van de wijs brengen, Yoeri! Je kan het! En het moet! Ik sla mezelf zo hard als ik kan tegen mijn wangen. PETS! PETS! Een Rotterdamse jongen van de straat, Feyenoord-fan in hart en nieren en, tot in alle uithoeken van zijn ziel, een hooligan. En die jongen komt in een door half Nederland bekeken en gewaardeerd programma. Mijn maatjes gaan mee. We zijn samen, maar straks onder de lampen zit ik

alleen. Net als een bokser die zijn titelgevecht moet winnen. Als hij het goed doet, is hij een held. Als hij slecht presteert... dan laat hij iedereen die op hem rekende zakken. Ik maak voor de spiegel een linkse directe, gevolgd door een rechtse. Nog een keer. Eén twee! Eén twee! Pauw & Witteman! Pauw & Witteman! ... De uitdaging wordt groter. En ik wil het kunnen, kan het! *The first day of the rest of my life*, misschien. Als alles goed gaat.

Ook de locatie van de tv-studio doet mijn bloed sneller stromen. We moeten naar de Hoofdstad. In onze belevingswereld is dat vijandig gebied, het territorium van de aartsvijand. Onze komst is een *fuck you* naar hun macht binnen die stad. Hoe diep die haat en rivaliteit gaan tussen ons en de Joden, de aanhangers van de club uit de Hoofdstad, is niet zomaar uit te leggen.* Gewelddadige confrontaties zijn vanavond zeker niet ondenkbaar. Ik heb de risico's meermalen uitgelegd aan de redactie van *P&W* en die vatten mijn waarschuwingen – gelukkig voor henzelf met name – heel serieus op. Een gebeurtenis van begin jaren negentig rond het programma *Lief & Leed* ligt de televisiemakers nog vers in het geheugen. Toen bestormde een groep gewapende F-siders een studio met hooligans van Feyenoord, Den Haag en Utrecht. De zaak liep volledig uit de hand.

Ook vanavond is dit risico aanwezig. Bij mijn laatste tv-optreden, een paar weken daarvoor bij BNN in Hilversum, had ik een knokploeg van tien man bij me. Op de terugweg naar Rotterdam kregen wij een sms. De Joden waren op de hoogte geweest van ons bezoek, maar ze lieten het erbij... deze keer. Misschien waren ze nieuwsgierig naar het resultaat van de opnames, niet in staat om zich te verzamelen, of wat dan ook. Maar ziek waren ze er zeker van. Heel ziek. En dan waren we nog niet eens op hun territorium, in 020. Deze publiciteit die wij als Rotterdam Hooligans krijgen, slikten ze dan, deze keer.

---

*Zie ook hoofdstuk over Ajax: Oorlog voor nu en altijd, pag. 238

De tien man beveiliging bij BNN zouden voor vanavond te weinig zijn. Als ik eerlijk ben: twintig, dertig of veertig man ook, zeker bij deze trip. Als ze in 020 ook maar iets te weten komen over onze komst, zullen ze ons met honderden fanatiekelingen opwachten. Ik vertel de *P&W*-redactie over dit bijna middeleeuwse gegeven, maak het aannemelijk. Bij hoge uitzondering worden ruimte, eten en drinken beloofd aan maximaal zestien man beveiliging. Diep in ons hart weten wij niettemin dat dit heel link kan zijn: te weinig mensen. Als de Neuzen komen, is dat waarschijnlijk met een klein leger. Toch is er geen angst, maar een gretige wil om de trip naar 020 te maken. Verliezen kun je niet met zestien, als ze komen gaan we ervoor. Eén voor allen en allen voor één, *sangre por sangre*, tot het einde als het moet. De extra zware jongens binnen onze groep worden opgetrommeld. Niemand haakt af. Buiten het gevaar en alle spanning is dit voor iedereen een *once in a lifetime*-kans.

We merken al snel dat zonder politiebemoeienis deze trip onmogelijk gemaakt kan worden. De politiekorpsen van Rotterdam en 020 en hun voetbalcellen, de speciale eenheden die de *hoolies* volgen, polsen ons in de aanloop naar de *P&W* uitzending over de geruchten die de ronde doen. Uiteindelijk spreekt de Amsterdamse voetbalcel van relatieve rust binnen de groep uit de Hoofdstad en geeft groen licht. Ikzelf sta in contact met het hoofd van de Rotterdamse voetbalcel. Met hem valt realistisch te praten; hij moet zijn werk doen, wij willen onze eigen lijn trekken. Het is elkaar iets tegemoetkomen, een paar keer. Op kosten van de publieke omroep huren we busjes om de mannen te vervoeren.

We zullen politie-escorte krijgen. De trip zal bijna als een reis van de koninklijke familie verlopen. Familie voelen we ons zeker, koninklijk niet echt, maar wel tot alles bereid. Van ons hoeven die politie en dat escorte niet zo, wij zouden graag zonder hen richting Hoofdstad vertrekken. Maar de kit zou ons nooit zonder een *watchful eye* laten gaan.

Nog een paar series schijnstoten voor de spiegel. Eén twee! Eén twee! Links rechts! Een laatste blik. Het is tijd, mijn beste maatjes uit de harde kern komen er zo aan. Er is geen weg terug, ik moet de ring in. En ik voel het: ik ben er klaar voor.

De reis naar vijandig gebied

Een voor een arriveren alle jongens bij mij thuis. We steken de koppen bij elkaar en nemen de risico's nog eens door. Van een eventuele aanval met alleen blote vuisten gaan we zeker niet uit. Kogelvrije vesten worden aangetrokken en wapens uitgedeeld. Wij weigeren onvoorbereid ons lot tegemoet te treden. In twee busjes met elk acht man rijden we richting IKEA Delft. Hier worden we opgewacht door twee onopvallende politiewagens met agenten in burger, van de voetbaleenheid Rotterdam.

We schudden elkaar de hand. Hoewel we onze begeleiders altijd als politie blijven zien, zijn er toch een goede verstandhouding en wederzijds respect. Uiterlijk is er niet zo'n groot verschil, zoals ze er nu in hun burgerkleden uitzien bedoel ik dan hè... Mensen die langsrijden denken misschien wel dat het hele zootje bij elkaar hoort. Er wordt gegald en gelachen, ook door de agenten. Bij sommigen bespeur ik toch een wat zenuwachtig trillend bovenlipje...

We vertrekken. De twee politiewagens rijden voor en achter onze twee busjes. Tijdens de rit zijn we los en ontspannen, niets brengt ons van ons stuk. Biertjes worden uitgedeeld en er worden grapjes gemaakt. Ikzelf zit achter het stuur en onthoud me van wat voor middelen dan ook. Ik moet scherp zijn en het mezelf niet lastig laten maken door Jeroen Pauw, *de* tv-detective van Nederland.

We rijden over de Ring Amsterdam. En iedereen moet nu op zijn hoede zijn. De Joden kunnen via via hebben gehoord van onze komst. De tv-studio ligt in hartje Amsterdam. Tot nu toe is het rustig. We